

Carlos Gardel

In de rubriek Prachtig! probeert Gerard van Duinen uit te leggen waarom hij een bepaalde opname zo geweldig vindt.

Zoek de opname op www.lacadena.nl/prachtig en luister mee terwijl je leest...

DOOR GERARD VAN DUINEN

Titel: *Volver*

Muziek: Carlos Gardel

Tekst: Alfredo le Pera

Opname: Carlos Gardel met Orquesta Terig Tucci (New York, 19 maart 1935, Victor).

00:00 Toegegeven: het intro is truttig. Maar *Volver* is dan ook geen tango-tango, maar een tango-*canción*. Een lied. Het mooiste lied dat ik ken.

00:11 Als Gardel inzet, hoor ik direct de magie. Het heeft letterlijk jaren gekost voor ik door de krakerige, doffe opname heen kon luisteren, maar mijn hemel: wát een stem. Wat een persoonlijkheid. Een klassieke bariton, maar tegelijk pratend als een tanguero. Elke regel is een cadeautje, met een verbluffende beheersing van klank en tegelijk een schijnbaar achteloze frasering. Een verpersoonlijking van melancholie. Een stem met een natuurlijke snik die nooit te hard doorklinkt.

00:53 Het refrein in majeur, maar niet minder weemoedig dan het couplet. Sterker nog: in de tekst spat de nostalgie er vanaf: *que es un soplo la vida, que veinte años no es nada* - dat het leven een zuchtje wind is, dat twintig jaar niets is. Prachtige regels, en gezongen met een perfect gevoel voor drama. Geen snik te veel, al sluit hij het refrein af met het cliché *que lloro otra vez* - dat ik weer huil.

01:31 Gardel schreef zijn eigen melodieën, maar de akkoorden werden erbij verzonden door wie er toevallig in de buurt was. In dit geval waarschijnlijk een Amerikaanse filmmuziekcomponist, want *Volver* werd opgenomen in New York voor de film *El día que me quieras*. Een vreemde melodie in dit geval, bestaand uit vijf muzikale zinnen. Prachtig hoe de tweede regel (*Tengo miedo de las noches*) door de harmonie opgetild wordt. En waar ik in de vierde regel een afsluiting zou verwachten, tilt hij de melodie hier naar de hoogste noot (*mi vieja illusion*) - het hoogtepunt van het lied. Een geniale compositie die ik steeds opnieuw beluister en die me steeds weer raakt.

02:11 Hier, aan het begin van het laatste refrein, zet Gardel zijn lage klassieke stem even extra aan. Toch blijft hij sympathiek en toegankelijk - zoek eens een scène uit die oude films op op YouTube, en laat je door hem inpakken. Ik kan me helemaal indenken hoe hij - zonder geluidsversterking, met drie gitaristen - het verwende publiek in L'Olympia in Parijs aan zijn voeten kreeg. Zoveel emotie, tederheid en droefenis - al versta je geen woord van wat hij zegt, alle betekenis lijkt over te komen. Hoor maar: *te busca y te nombra... vivir... con el alma aferrada... a un dulce recuerdo, que lloro otra vez.... snik... ■*